

dan wordt
in kandelaar

ot stand ge-
veer dezelfde
oordeel en
ming en op-
duw, een ge-
en onder het
sheerschappij
al, door Zijn
ond vandaag
rofetie bezig
n Juda, tus-
n het over-
st Israël, dat
meene chris-
telt, dat als
ekt voor het
geen belang
uden van de
honder het
usschen om-
net alle ver-
keert in den
rk des HEE-
dt te vragen,
olkomen dui-
waaien, maar
ijn herkomst

heel en al de
et koninkrijk
an vs 10-12
-21, die Nic-
n verwerken.
ht, dat Jezus
n" en de „he-
theol. Wth. z.
in..... J 3,12
ssen werden.
g einer Rede-
direkten Be-
on 16, 25 en
gen" zijn het
len van Jezus
is. Het waren
Nicodemus tot
best doorstoo-
lijken zin en
Jezus moest
omen was, en
art en Pink-
ingaan. Maar
net Zijn raad-
n. Zoo volgen
e en het wel-
op Jezus op
die haar ver-
kruls en ver-
s 19-21, ver-
nischen heils-
aken. Als het
dacht van de
of ze verlicht
dat openbaar
dan wel of ze
lat het kwade
met het licht,
ankelijk wilde

ruikelijke aan
? Gaarne aan
ntrole aange-

en bestemming, — tot wie de „aardsche dingen" van het koninkrijk Gods gezegd zijn, maar die nu niet eerder uitruist, voordat ze óók heeft mogen verstaan de „hemelsche dingen" (Joh. 3:12). — die de schaduw ziet, maar nu hunkert naar het lichaam, — die de gebeurtenissen opmerkt, maar nu ook den diepen zin en achtergrond van alle dingen uit het Woord van God verstaan wil, — die worstelt, om hoe langer hoe beter den wil des HEEREN te leeren kennen en in praktijk te brengen in het gansche leven.

De Pinkstergeschiedenis der profetie is bezig, scheiding te maken tusschen Efraim en Juda. Want komen moet opnieuw die dag, maar nu in definitieve en volledige vervulling, — die dag, waarop zij beiden rijp zijn, en waarop de Hoogste Rechter het laatste, het uiteindelijke vonnis zal vellen, om Zijn éeuwige woonplaats van Efraim weg te nemen en voor eeuwig en altoos te vestigen in Juda. Daarom is het nu zoo noodig, dat wij en onze kinderen weten, wat er aan de hand is, en wat er aan den gang is in het christendom van heden. Want het is wéér dezelfde historie, maar nu bijna in laatste vervulling: de historie van verlossing, en kerkreformatie, gevolgd door afval en nieuwe verbondsbreuk, oordeel der verblindende en verharding, bij sommigen tot wederkeer en bekeering, en voortgaande worsteling, om véder te komen, van de „gelijkenis" tot haar „verklaring", ontferming en nieuwe verlossing. Daarom zullen wij en onze kinderen de scheidslijn zien loopen BINNEN het verbondsvolk, en de getuigenis verder vertellen, en de wet voor het nageslacht niet verbérgen, maar juist openbáren, opdat de scheidslijn aan den dag komt en niet wordt verdoezeld, en de antithese zich al scherper af gaat teekenen, opdat de dag der rijpheid voor het laatste vonnis snel mag komen: de dag van het laatste oordeel voor Efraim en de dag der volle genade voor Juda. Daarom zal

„ZIET TOE...."

„Ziet toe, broeders, dat niet te eeniger tijd in iemand van u zij een boos ongeloovig hart, om af te wijken van den levenden God". Hebr. 3:12.

De brief aan de Hebreërs is gericht op de praktijk van het leven des geloofs.

De schrijver zelf noemt dit geschrift een „woord van vermaning" (13:22).

Dit geldt trouwens van heel de Schrift.

De Bijbel is geen boek vol raadsels, die ons worden voorgelegd om onze scherpsinnigheid op te beproeven. God komt in zijn Woord tot ons met zijn beloften, opdat wij ze zullen gelooven. En Hij komt tot ons met zijn bevelen, opdat wij die zullen doen. Zeker mag ons door Gods Geest verlicht verstand de wonderen trachten te verstaan, die in de Schrift alom zich openbaren.

Maar ook dan is het den HEERE er om te doen onzen wil te buigen, onze begeerten te zuiveren, ons hart te neigen tot de vreeze des HEEREN.

Nadat in het eerste hoofdstuk uiteengezet is, dat Christus ver boven de engelen staat, volgt in het begin van hoofdstuk 2 de vermaning, dat wij daarom ons te meer moeten houden aan het Woord van den hoogsten Profeet.

Zoo gaat het nu ook in hoofdstuk 3. Christus is niet alleen verheven boven de engelen, maar Hij is ook meer dan Mozes. Deze behoort tot het huis Gods,

de Bruid en zullen de kinderen van de Bruid met den Geest mee moeten profeteeren en roepen: Heere Jezus, kom! (Openb. 22:17).

Dáárom zullen onze kinderen op de scholen beveiligd moeten worden tegen den invloed van de alles verdoezelende en vervlakkende neutraliteit, tegen die aller-gevaarlijkste doorbraak van de christelijke antithese, die met rassche schreden zich voltrekt, en zijn slachtoffers maakt bij duizenden, ook in die kringen, waarvan men het maar niet wil verwachten, in de voormalige gereformeerde kerken, en in de christelijke gereformeerde kerken, en óók in de gereformeerde kerken, wanneer zich daar de begeerte openbaart, „contact" te zoeken met de overzijde.

Daarom zullen onze kinderen moeten léeren op de scholen, dat Luther en Calvijn dan wel de paus van Rome, De Cock en Kuyper dan wel de hervormde kerk en haar synode, en de gereformeerden dan wel de synodocraten vandaag de scheurmakers zijn of de hervormers; en dat heel die neutraliteitspolitiek en die verdoezelingsactiek een wederstaan is van het Pinksterwerk des Geestes, een ómkeeren in den strijd, om met pak en zak, zeer welbewapend, met een machtig oecumenisch leger den vast aanrukkenden vijand toe te vallen.

Daarom mag ook op de christelijke scholen niet in den mist blijven hangen, wat de kerk en wat het verbond en wat de doop is, en wáár de kerk is en wáár het ambt is en wáár de reine leer bewaard wordt. Daarom zullen wij en onze kinderen over heel de linie moeten ontwaken, en uit den dood van het algemeene christendom opstaan, om den verhoogden Christus door den Geest der profetie over ons te laten lichten, ook op het stuk van het onderricht aan ons en aan ons zaad in de voorzeide leer.

Sappemeer.

J. F. DE WEGER.

UIT DE SCHRIFT

maar Christus is de Bouwmeester van het huis des HEEREN.

Mozes was een getrouwe dienaar in de kerk van de oude bedeeïng, maar Christus als de Zoon van God is de Heer van zijn kerk.

Mozes diende in het huis Gods, Christus is gesteld over het huis Gods.

Nu heeft het oude volk naar de stem des HEEREN, die door den dienst van Mozes werd overgebracht, niet geluisterd.

De Israëlieten hebben hun hart verhard bij Massa en Meriba (Exodus 17:1-7).

Ze hebben niet geloofd, maar twijfelmoedig gevraagd: Is de HEERE in het midden van ons of niet? (Ex. 17:7).

Dat vond de HEERE zoo erg, dat Hij in zijn toorn zwoer, dat ze stellig niet in zijn rust, die Hij beloofd had, zouden ingaan.

Maar als het oude volk zoo zwaar gestraft is wegens z'n ongeloof, hoe erg moet de HEERE het dan wel niet vinden, indien wij ons hart toesluiten voor het Woord van Christus?

✽

In dat verband nu vermaant de brief aan de Hebreërs ons als volgt:

Ziet toe, broeders. Weest er op bedacht, Past er toch voor op.

Dat niet in iemand van u zij een boos, ongeloovig hart.

De schrijver zal wel in de eerste plaats bedoelen, dat elk op zichzelf moet acht geven, Ieder moet maar toezien, dat z'n hart niet boos, ongeloovig is.

Velen vinden dat maar een vreemde vermaning.

En ze hebben hun tegenwerpingen klaar: Een mensch kan z'n hart toch niet veranderen. Dat staat toch niet in onze macht om ons hart geloovig of ongeloovig te maken. En ze leggen deze waarschuwing maar naast zich neer.

Maar wie voor het woord des HEEREN heeft gaat toezien.

Als de twijfel aan Gods beloften in z'n hart opkomt gaat hij er tegen strijden. Houdt zichzelf voor, dat de HEERE toch waarachtig is en niet liegt.

Gaat z'n ongeloof als zonde voor God belijden.

En roept tot den HEERE: Ik geloof, help mij in den strijd tegen m'n ongeloof.

Want hij weet, dat een ongeloovig hart een boos hart is.

Een bron van allerlei ongerechtigheid. Een fontein van booze daden.

Want het hart is de bron van ons denken en willen en gevoelen en begeeren.

Uit dat hart komen voort naar het woord van den Heiland: booze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dievertijen, valsche getuigenissen, lasteringen (Matth. 15:19).

Maar als ons hart geloovig op Gods beloften gericht is, dan wordt heel ons leven met alle levensuitingen op God gericht. Als we rijk zijn in God, dan zullen we de wereld verzaken, onze oude natuur dooden en godzallig leven.

„Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de uitgangen des levens" (Spr. 4:23).

✽

In de tweede plaats zal de schrijver van den brief aan de Hebreërs ook wel bedoelen, dat we op elkander toezien. Opdat in geen enkel lid der gemeente zij een ongeloovig, boos hart.

De gemeente is het huis Gods. De geloovigen vormen een groote familie.

De „familia Dei" zegt Calvijn: het gezin Gods.

Maar dan moet het in de gemeente ook als in een gezin toegaan.

Wat is dat voor een gezin, waarvan de leden „als los zand aan elkaar hangen"?

Wat is dat voor een huisgezin, waar men op elkaar niet toeziet?

Wat is dat voor een gemeente, waar de één den ander naar het verderf laat hollen? Zulk een „huis Gods" is op weg een voorportaal van de hel te worden.

Zulk een gemeente wordt erger dan de „wereld".

Want in de wereld zien de menschen nog wel op elkaar toe.

Als iemand ziet dat een vriend of kennis er slecht uit gaat zien, dan zegt hij: Wat mankeert er aan? Ben je al naar den dokter geweest? En als hij goede raad weet dan zal hij dien geven. En vooral familieleden hebben zorg voor elkaar.

Maar zullen leden van het huis Gods dan niet op elkaar toezien, opdat in niemand zij een boos ongeloovig hart?

Dat werk wordt maar al te vaak overgelaten aan den kerkeraad.

Maar als het toezien op elkander in de gemeente niet meer in praktijk wordt gebracht, dan kunnen geen tien predikanten en kerkeraden den afval keeren.

We moesten allen Mattheus 18 er nog maar eens op nalezen.

✽

chtsregisters
zijn nutteloos
als men uit
in zijn werk
van vreugde
moeder des
ik vind het
spreking van
bij de vraag,
hien ook poo-
gische vraag,
n achterpoo-

l, behandelen
Joh. 20:31,
k alle Bijbel-
overwaard,
rslaan; want
heilooze pad
jbellezien aan

de kinderen
Bijbel voor-

meisjes aller-
de Bijbel niet
et of onzede-
k zijn? Waar
is! Van dien
in zonde, niet

es leeren (en
orgaan), dat
n worden, in

een reine gedachtenfeer; zonder ook maar de geringste zwoelheid. De z.g.n. „valsche schaamte", die reeds zooveel onheil heeft tweegebracht, moet zoo-
wel bij de ouders als bij de jeugdleiders, radicaal overwonnen worden. Door openheid en in een reine sfeer, moet het in onze jongens en meisjes niet opkomen, dat ze wat geheimzinnig gaan zitten giegelen. Door zulk een openheid in een reine sfeer bij het nu réchte verstaan van Gods Woord, zal ook de zonde te schriller als zonde openbaar worden en leiden tot een grooter afschuw daarvan bij de jongelui. Want het is gelukkig niet zoo, dat alle jonge menschen alléén maar de neiging hebben om zich te verkneuten in het vieze; er zijn gelukkig héél veel jongens en meisjes, die daarvan een hartgrondigen afschuw hebben. En..... die er hartelijk dankbaar voor zijn, als hun eens duidelijk aangetoond wordt, waarom deze stoffen in den Bijbel voorkomen; en dat dat vóórkomen ervan niets, maar dan ook niets te maken heeft met eenige on-netheid; die dankbaar zijn, als hen aangetoond wordt, wat de werkelijke inhoud van deze stoffen is.

Trouwens, zóó moeten onze kinderen worden ingeleid in alle Bijbelstoffen.

Wij moeten hen altijd leeren vragen: waarom staat dit in den Bijbel? En wat wil de Heere in dit verhaal tot ons zeggen?

Wat gaan we daarin niet vaak scheef! Soms met zeer „centrale" stoffen! Als b.v. het lijden en sterven van onzen Heere Jezus Christus! Wat geven heel veel menschen daarop niet een scheeve antwoorden, al ligt hét antwoord nóg zoo voor de hand! Hoevele komen niet verder dan er een ontroerend drama in te zien? Hoevele anderen zien in het lijden en sterven van dezen „idealen mensch" niet een lichtend voorbeeld voor

ons? De prachtigste stof voor een „imitatio Christi"! Waarom komt het verhaal van Achab en Naboth in den Bijbel voor? Die ruzie over dien wijngaard? Wat kunnen eertijde jongens niet verontwaardigd zijn over dien „gemeenen Achab"! Maar staat dit verhaal in den Bijbel om onze verontwaardiging op te wekken, of om het leven van Achab té „spannender" te teekenen? Ja, bezondigen predikanten zich er niet meermalen aan, om Bijbelstoffen in haast „dramatischen" vorm op den kansel te brengen; o, en dán lulsteren de menschen wel! Of staat dit verhaal er alleen maar in, om ons te leeren niet te staan naar andermans eigendom? Of om ons te wijzen op het gevaar van een „valsche vrouw"? Wie zijn Bijbel kent, weet beter, dat deze antwoorden lang niet alles geven, wat het rechte antwoord geven móet!

Op gelijke wijze dóórgaande, kunnen we ook vragen: en waarom verhaalt de Bijbel toch die geschiedenis van Lot met zijn dochters, na de redding uit het verwoeste Sodom? (Gen. 19). We kunnen hier op zeer vele dingen wijzen, die alle waar zijn. B.v. we zien hier de gevolgen van de slappe houding van den geloovigen (!) Lot, die, ondanks de gruwelijke zonde van Sodom, daar téch bleef wonen; en zoo zelf de oorzaak werd van den ondergang van zijn dochters en van zijn heele geslacht. Hij stond immers nog toe ook, dat zijn dochters zich verloofden met zulke diep-zondige Sodomieten! We kunnen ook hierop wijzen, dat, wanneer de Heere niet het geloof in de harten werkt, de mensch de weldaden des Heeren niet opmerkt als..... weldaden des Heeren! Dat we daarom van eenig vertrouwen op den Heere bij Lots dochters dan ook niets zien. En daarom moeten ze zelf zien klaar te komen. Op dat kale gebergte waar Lot is gaan wonen, in dien

spelonk, geen mannen? Dus geen nageslacht? Ze zullen zichzelf wel redden; en ze maken hun vader dronken. En zoo kunnen we erop wijzen, dat de eene zonde de andere voortbrengt! Twee kinderen worden geboren; en hun nakomelingen zullen later de aartsvijanden worden van het volk des Heeren: Moab en Ammon! Allemaal waar! Maar letten we nú eens op dat ééne zinnetje, waarmee Sikkil Sr. zijn verklaring van dit verhaal besluit: „En Ruth, de Moabitische, werd één der voormoeders van Christus!"

En nu „springt" dan heele verhaal, als het ware, open!

Zóó óók moest Gods Zoon mensch worden! Om óns te redden!

Zoals ik reeds opmerkte: wat een rijkdom van gegeven. Veronderstel nu even, dat een jongen op onze jeugdvergadering een kleur krijgt onder 't voorlezen van dit gedeelte en contact opneemt met zijn vriendje naast hem, op een wijze, die niet deugt; haal die jongen er dan maar eens bij en vraag hem dan maar eens: „zeg, jó, begrijp jij eigenlijk wel goed, wat hier staat; waar het hier om gaat?" En vertel hem dan maar eens naar zijn bevattingsvermogen, den zin van dit verhaal: tien tegen één, dat hij over zijn eerst-aangenomen houding met beschaarnde kaken weg zal trekken.

Maar dat kan niet degene, die zelf den zin van dit verhaal niet begrijpt, wijl hij zijn aandacht enkel en alleen maar gebonden houdt bij die nachtelijke-gebeurtenis-in-dronkenschap. Zoo iemand misbruikt zelf het Woord van God op het grofste; die man is zelf geheel en al troebel! En hoe zal een troebele fontein helder water voor onze jeugd geven? P. JASPERSE.